

Τούτη ἡ σκηνοθεσία—Ἄδης μεταλλικὸς καὶ νύχτιος—καλλίτερα ταιριάζει, ἀπὸ κάθε ἄλλη, στοὺς σπασμένους ἔρωτες μου μὲ τὴν πόρνη, τὴ θλιβερή, καὶ τὴ λευκή, στὸ φεγγαρίσιο φῶς, ποὺ νευρασθενικὴ σέρνεται, πάνω σὲ τούτη τὴν προκυμαία.

ΝΟΕΒΡΗΣ

Νοέβρης, ὁ θλιβερότερος μῆνας,—μαῦρε Νοέβρη. . .

Ἡ αὐγή, σουρώνει λίγο μὲς τὴν κάμαρην ἀκούω τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ, στὸ κύλωμα τοῦ ὧμου σου· χαϊδεύεις τὰ μάγουλά μου, καὶ μοῦ μιλεῖς μὲ μικρὰ παιδιάτικα λόγια, κουρασμένα, ξέπνοα.

Ἡ ψυχρὴ βροχή, βαρεῖ στὸ παραθύρι, ὁ ἄνεμος κάμνει τὴ θύρα νὰ χτυπᾷ.—Μὴ σκέφτεσαι τὰ χρόνια τὰ παιδιάτικα σου, θάχες ὀρεξὴ νὰ κλάψης.

Ἐγὼ δὲ συλλογιέμαι παρὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας ποῦναι γυμνοὶ καὶ ζαρωμένοι, μέσα σὲ τοῦτο τὸ πλατὺ κρεβάτι, γιατί θελήσανε νὰ δώσουν, στὰ κορμιά μας, τὴ στερνὴν αὐτὴ χαρά, πρὶν τὰ ρημάξουν οἱ ἀνατριχίλες τῆς ὀγρῆς παγωνιάς τοῦ θανάτου. . . Δὲ νείρουμε παρὰ τὰ δυὸ κορμιά μας, τὰ τόσο κοντινά, τὰ τόσο σμιγμένα, ποὺ σὲ μιὰ στιγμή, τὸ Παρίσι θὰ χωρίσῃ, μὲ τὸν ποταμό, τὰ σπίτια του καὶ τοὺς διαβάτες του. . . Σκέφτομαι τοὺς ἑαυτοὺς μας, ποὺ κείτονται αὐτοῦ, γιομάτοι ἀπὸ βαρεῖες γέρικες θλίψεις, γιὰ τὶς ὁποῖες σιωποῦμε, φοβώντας, μὴ σηκώσουνε ἀκόμα τὴ φωνή, ὅπως στὶς ματωμένες μέρες τὶς ἄλλοτινές, τούτες τὶς μέρες ποὺ στὰ τρίσβαθα μας κρύβονται.

Τὸ μάγουλο μου χαϊδεύεις καὶ μοῦ μιλεῖς μὲ μικρὰ λόγια. . . Ὡϊμέ ! Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ πῶς μ' ἀγαπᾷς. Μὰ θάθελα νᾶμουν μακριὰ ἀπὸ δῶ, μακριὰ ἀπ' τὴν καρδιά σου, καὶ τὸν ἑαυτό μου.

HENRI BATAILLE

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

Πρὶ νὰ μπῆς μέσα, κάθισε κεῖ, πάνω σὲ τοῦτο τὸ σεντοῦκι. Ὅπου καὶ νᾶναι. . . ναί, αὐτοῦ, γιὰ νὰ κυταχτοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ μέσα στὰ μάτια. Ποιὰ εἶσαι ; Ποιὰ μπορεῖ νᾶσαι ; Ποῦθε μοῦρχε-

σαι με τοῦτο τὸ μεγάλο γλωμὸ πρόσωπο ; Ποτὲς δὲν εἶχα δὴ τὰ μάτια σου, σ' ὅλο τους τὸ μέγεθος. Πόσο μεγάλα εἶναι ! ὦ ! Ποιὰ νᾶσαι, σύ, ποῦρχεισαι νὰ μοῦ φέρης, τὴ ξεστασιὰ τούτω τῶν χειρῶν ;

Ἔκλαψες ; — Ναί, ἔκλαψα. — Πόνεσες ; — Ναί, πόνεσα. — Κι' ἀπ' ὅλ' αὐτά, τί κράτησες ; — Τίποτα. Κάποιες ἡμερομηνίες, σὰν παλιὰ γράμματα . . . Ναί πόνεσα ! Μιὰ κίνησις ἀδιάκοπη πρὸς νέες κατοικίες, μ' ἔφερε ὥσαμε δῶ, πρὸς σᾶς. — Κ' οἱ θλίψεις ; — Ὅχι. Ποιές ; — Τὰ μέρη πού ἀγαπούσαμε ὡς τόσο . . . — Ἐχω τόσο ταξιδέψει ! Δὲ σᾶς ἔχω πῆ, πῶς συχνὰ σηκώνομαι γιὰ νὰ ζητήσω κάτι πού νόμισα ν' ἀφῆκα, στήν τάδε κάμαρη, στὸ τάδε μέρος . . . « Μὰ ὄχι, ὄνειρεύομαι. Ἦταν στὸ Μπορντώ, λέω . . . ὄχι, ἦταν στὴ Λυών . . . Εἴτε τὴ στερνὴ φορὰ, πού βρέθηκα στὴ Μασσαλία . . . » Ἐχω κλάψει κάποτε, γιὰ ὅτι ξυπνᾷ, καὶ ξαναγεννιέται ἀπὸ μιὰ τέτοια εὐτυχισμένη σύγχισι. — Ναί, μοῦ τῶχετε πῆ ἀλήθεια — τὸ θυμοῦμαι . . . Λοιπόν, νά, ἀκόμα ἓνα καινιούριό σπίτι, ὅπου θὰ μῆτε. Αὐτὸ δὲ σᾶς τρομάζει ; Πόσο καιρὸ θὰ μέινετε ; Σὲ τοῦτο τὸ διάστημα θὰ προσπαθῇσω νὰ σταθῶ καλός. Εἶναι τόσο ὁμορφος ὁ τόνος τῷ χαμόκλωδῳ σας, κοντὰ στὰ μάγουλα !

.

Τὸν ἀγάπησες πολὺ ; — Ναί. Χωρίσαμε δίχως μιὰ λέξη. Τὸ ἀμᾶξι πῆγγαινε με ἄργῳ βῆμα. Γὼ κύταζα τὴ στράτα. Ὁ ἀμᾶξᾶς καθόνταν στὸ ἐδώλιο του, μ' ἓνα μεγάλο μαλακὸ γκρίζο καπέλλο . . . Πόσος καιρὸς πέρασε ἀπὸ τότες, Θέ μου !

— Γλυκεῖα φωνή ! Γλυκεῖα φωνή ! Αἰώνια μορφή ! Θὰ σὲ παρηγορήσω, θὰ τὸ δῆς, ὅσο μπορῶ καλλιτέρα. Θέλω νὰ σὲ λικνίσω μ' ἓνα μεγάλο μουρμουρητό, μιᾶς βαθειᾶς θρησκείας δίχως λόγια ἀγαπημένη κεφαλὴ, προκαταβολικὰ καρτερικός, στὸ ἀργυρὸ τῷ δακρύῳ σου φαινόμενο, — ὦραία μου ἱτιά !

— Νοιώθω σε, ἀδικαιολόγητα συγκινημένη. Θὰ μποῦμε κεῖ μέσα. Εἶναι ὁμορφὴ ἡ ζωὴ κεῖ μέσα : μοῦ τῶχουν πῆ. Τὴ χῶρα, τὴ πολὺθελγη, πού ὁ πόθος σου χαϊδεύει, χιμαιρικὴ τὴ ξέρεις, καὶ μάταιη τὴ θλίψη σου ! Ξαπόστασε. Τέντωσε τὰ ὦραῖά σου χέρια, μέσα στὴ νύχτα . . .

— Δὲ μοῦ κρατᾶτε ἔχθρητα ; — Ὁχι. Καὶ βλογημένη νᾶνε ἡ ἀλγεινὴ μαθητεία, τόσω χρόνω, πού γλυκὰ σοῦ συνείθισε τὰ χεῖλιά στὸ φιλί . . .

— Ποιὸς θᾶλλεγε, πῶς ἐδῶ εἶναι πού μ' εἵχατε φέρει ! . . . Νά, ἡ ζωή μου. Καὶ σεῖς ; . . .

— ὦ ! Ἐγώ . . . Δὲ θὰ καταλάβαινες, εἶσαι παρὰ πολὺ ὦραία.

Σσος ! Μὴ λὲς πειὰ τίποτα, σῶπα . . σὲ βλέπω μέσ' ἀπ' τὰ ὑγρά σου
 μάτια, τὰ γιομάτα οὐρανό, σὲ βλέπω μέσα ἀπ' τὸ μέτωπό σου, ὅπου
 φύσηξα, μέσα ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπλότητά σου σὲ βλέπω, σὲ μαν-
 τεύω, εἶσαι δῶ, γιὰ πάντα δίχως γάντια, γιὰ τὰ μισανοιγμένα χέ-
 ρια μου. Καὶ μὲ τὴ θεϊκὴ χειρονομία τῆς προσφερόμενης θλίψης,
 ξανάφερεις πάλι πάνω στοὺς δυό μας, ὅλη τὴ σκιά . . . Λοιπόν, μπορεῖ
 νὰ μποῦμε τώρα ;

— Ἄν θές.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

TRISTAN KLINGSOR

POÈMES DE BOHÈME

Ἀνάγκη μὲ τὸν πόνο νὰ γελοῦμε
 Ἀγαπημένη
 Καὶ μὲ τὴ λύπη μας τραγοῦδια νὰ γεννοῦμε.
 Μέν' ἡ ζωὴ μας γεμισμένη
 Μὲ πόνους ποὺ κανένας δὲν γνωρίζει
 Μὰ τί νὰ γένει ;
 Ἀνάγκη νὰ γελοῦμε μὲ τὸν πόνο
 Ἀγαπημένη
 Γιατ' εἶναι φόβος πῶς μ' αὐτὸν θὰ κλαῖμε μόνο.

Μὲ κωμικὴ μιὰ προσωπίδα
 Στὸ βίο αὐτὸ θὰ περιμένω.
 Χαμόγελο στὰ χεῖλια, στὴν καρδιά φροντίδα.
 Ἔ ! τρέλλα εἶναι τῷχω μαθημένο
 Μὲ τέτοιο τρόπο ν' ἀγαποῦμε
 Μὰ τί νὰ γένει ;
 Πῶς εἶναι σύντομη κι' ἀνάλαφρη ἡ ζωὴ ἀκοῦμε.
 Ἀλλοίμονο ! ἀνάγκη νὰ γελοῦμε μὲ τὸν πόνο
 Ἀγαπημένη
 Γιατ' εἶνε φόβος πῶς μ' αὐτὸν θὰ κλαῖμε μόνο.

ΜΕΤ. Δ. ΜΥΡΙΝΟΥ